

Llibres del Mall: cent títols

EL MIRADOR

La destrucció de la innocència

Joan PERUCHO

A bans de la seva expulsió, l'home mantenia en el Jardí de l'Edèn una relació d'innocència amb les coses, amb tots els éssers de la Creació. Quan destruí la innocència, l'home fou expulsat de la manera que manifesta el Gènesi. L'Àngel foragità l'home. Per aquest motiu, l'Àngel és un ésser terrible, la secreta naturalesa del qual ens ha estat donada misteriosament en singulars poemes de Rainer Maria Rilke.

La destrucció de la innocència ens ha privat, entre altres coses, de l'evolució fantàstica de la Creació. A part

dels ja extingits, quants animals nous o evolucionats, quantes plantes diferents no hi hauria ara sense la voluntat de destrucció humana? No en tenim cap referència, a no ésser la que l'home prefigura com a monstruosa. L'ur memòria resta depositada en les pàgines dels bestiaris i herbaris medievals, en els *Fisiologos*. *Pensem ara en el Bestiari d'amor* de Richard de Fournival, on es diu que les espècies «es coneixen millor representades». Alberto Savinio diu que «da terra continua poblada d'animals antediluvians; d'animals escapats segurament del diluvi».

La meua homònima, Emília Peruchó, ens retorna la innocència de la Cre-

ació. La seva escultura és una recreació del món abans del pecat original, basant el repertori visual i tàctil de les formes creades, evolucionades i sorgides a través del temps i de l'espai. Tot això adquireix, per altra banda, un sentit monumental increïble, com és difícil trobar-ho en l'escultura dels nostres dies. Les creacions d'Emília Peruchó podrien créixer vint vegades el seu tamany i continuarien dominant els espais que les envolten. És així el que vull dir quan remarco el seu caràcter monumental. Són, exactament, entitats irascibles (a voltes), emergint de les lianes i arbustacions còsmiques, o bé benefactores i submises, tendra-

ment enigmàtiques després del primer dia de la seva misteriosa gestació. Es corporitzen en la pedra que gravita amb força mentre s'estructura en caps d'una expressivitat totèmica o en pells avarament atresorades per taxidermistes suïcides, o bé s'esquemmatitzen damunt de papers aspres en formes de rara intensitat, rudament acolorides per ombres i clarors. Tot té un regust elemental, primigeni, de terra humida i llisquent, molses, líquens o pedra assolellada. Aquest és un món que sorprengué i admirà una vegada el poeta amic meu, Juan Luis Panero, quan davant d'una escultura de l'artista remarcà el fil secret que semblava unir-

lo a les grans creacions arcaïques orientals, o més exactament, precolombines, contemplades a Mèxic, lloc on el poeta residí en altre temps.

Una altra connotació de l'escultura d'Emília Peruchó la veig finalment en els versos fulgurants de Milton, declarant el seu laberint teològic quan diu «Sovint recordo el dia que, eixint / per primer cop del son, al mig dels boscos / vaig veure'm sobre flors, la meravella / d'on era i què, i com d'on venia...».

Són els versos del primer dia al Paradís Terrenal que l'home, destructor d'avui, ignora. Emília Peruchó ens ho recorda ara.

415. Els cent primers títols de *Llibres del Mall* més enllà d'una estètica, per Carles Barba i Agustí Pons
6. Llibres: Toni Cucarella, una nova novel·la valenciana
7. Crítica: Un estudi exhaustiu sobre el lerrrouxisme, per Josep M. Solé i Sabaté. L'humor de Tom Sharpe, per Isidor Cónsul
8. El rebost: Esport i ciutadania, per Virgili i Salvat. Notícia de revistes: *Cultu-*